

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.III.10.656/2015/5.szám

A Kúria a dr. Benke Barnabás pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Budapest Főváros Kormányhivatala alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 2015. szeptember 16. napján kelt 2.M.632/2015/7. számú jogerős ítélete ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2015. február 15. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.632/2015/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját és a felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2014. október 31-én kelt határozatával 2014. szeptember 26-ától 88.495 forint öregségi nyugdíjat állapított meg a felperes részére.

A másodfokú társadalombiztosítási szerv az elsőfokú határozatot megváltoztatta és a felperes részére 88.295 forint összegű öregségi nyugdíjat állapított meg. A másodfokú szerv az ellátást - az elsőfokú határozattal egyezően - 47 év 155 nap szolgálati idő figyelembevételével állapította meg, a havi átlagkereset összegét pedig az 1988-2010. évek keresetei alapján az elsőfokú határozatban szereplő 94.143 forint helyett 93.930 forintban határozta meg. A határozat indokolása szerint a társadalombiztosítási szervek a szolgálati időt a ... számú, szolgálati idő elismerése tárgyában kiadott határozatnak megfelelően állapították meg. A másodfokú szerv a felperes által csatolt igazolás alapján az 1993. év

vállalkozásból származó „veszteséges” jövedelemre, az 1994. évi havi járulékalapot képező jövedelem utólagos „felvezetésére” tekintettel az 1994. évi jövedelemalapot kijavította, az ellátás ennek alapján módosult. Az elsőfokú határozatban szereplő szolgálati idő adatokat a másodfokú szerv helyesnek találta, az 1998. február 1-től február 28-ig terjedő, szolgálati időként elismert időszakra jövedelem azért nem került beszámításra, mert a NAV jövedelmi adatot nem tudott igazolni, a felperes - a Nyilvántartási Osztály adatszolgáltatása szerint - erre az időszakra bevallást nem küldött, így nyugdíjjárulék köteles jövedelem sem volt felvezethető. 1999-ben - a NAV igazolása szerint - 267.000 forint után került járulék „automatikus” előírására és a felperes ezen összeg után vallott be járulékot, így a nyugdíjjárulék köteles jövedelem erre az évre is helyesen szerepel az elsőfokú határozatban.

A felperes a társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálatát a szolgálati idő és a nyugdíj alapjául szolgáló átlagkereset helytelen meghatározása miatt kérte. A munkaügyi bíróság a keresetet - a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 18. § (2) bekezdése, 22. § (1) bekezdése és a Tny. végrehajtásáról szóló 168/1997. (X.6.) Korm.rendelet (Kr.) 14. § (11) bekezdése alkalmazásával - elutasította.

A bíróság megállapította, hogy az alperes az 1992. évre - az alperes általa csatolt bér adatlapból kitűnően - 316-os osztószámmal számolt, az okiraton szintén szereplő 266 nap csupán az 1992. március 1-től december 31-ig terjedő időszak napjainak számát jelöli, amelyet az alperesnek jogszabályváltozás miatt kellett külön feltüntetnie.

A bíróság a felperes által csatolt, a Pest Megyei Egészségbiztosítási Pénztár által 1994. február 25-én kiadott értesítésével szemben, amely szerint 1993. november 11-től 1994. január 9-ig volt keresőképtelen betegállományban, az alperes által csatolt, az Egészségbiztosítási Pénztár 2012. május 23-án kelt igazolását fogadta el az osztószámok meghatározására alapot adó bizonyítékként, mert a jogszabályok pontosan meghatározzák az alperes számára, hogy a határozat meghozatalakor mely szervtől kell az adatokat beszereznie.

A bíróság megállapította továbbá, hogy az alperes az 1998. február hónaphoz kereseti adat rendelését helyesen mellőzte, mivel e hónap szolgálati időkénti elismerésére - a Tny. 95. § (8) bekezdése szerint - a korábbi szolgálati időt megállapító jogerős határozat alapján került sor, amelyet utóbb az igénylő terhére módosítani nem lehetett, a felperes pedig erre a hónapra - az alperes Nyilvántartási és Dokumentációs Osztály adatszolgáltatása szerint -

járulék bevallást nem teljesített, nyugdíjjárulék alapot képező jövedelme nem volt.

A bíróság az 1999. év kereseti adatainak helyességét, a 267.000 forint összegű nyugdíjjárulék köteles jövedelem alperes általi igazolása, a NYENYI lap és a NAV 2011. február 15-i adatszolgáltatása alapján ugyancsak megállapíthatónak találta.

A jogerős ítélet ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a munkaügyi bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását, valamint az alperes költségekben való marasztalását kérte a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (Tbj.) 47. § (3) bekezdése, 50. § (6) bekezdése és a Kr. 14. § (11) bekezdése megsértésére hivatkozva.

Előadta, hogy a kereseti kérelmében igazolta a vitatott, 1992., 1993., 1998. és 1999. évi szolgálati időre, illetve jövedelemre vonatkozó előadásait. Az alperes 1992-ben a ténylegesnél kevesebb jövedelmet állapított meg részére, ami jogszabályellenes, az adóbevallás és a NAV igazolás a felperes előadásait támasztja alá. Az ítélet tévesen tartalmazza, hogy az alperes által alkalmazott osztószám 326 nap volt, az ezzel ellentétes, 266 napra vonatkozó adatot az 1992. évi béradatok tárgyú okirat tartalmazza.

A felperes hivatkozott arra is, hogy 1993. november 11-től, nem pedig november 1-től volt keresőképtelen betegállományban, amely állítását a Budapest Fővárosi Kormányhivatal Egészségbiztosítási Főosztálya adatközlés módosítása tárgyú okirat bizonyítja. A felperes állította, hogy az alperes 1998. és 1999. évekre is a ténylegesnél kisebb összegű jövedelmeket vett figyelembe, a magasabb összegű jövedelmeket eredeti adóbevallásokkal, NYENYI lappal és havi bevallásokkal igazolta. Ezekben az években - a kötelező legkisebb munkabér (minimálbér) megállapításáról szóló 223/1997. (XII.8.) Korm.rendelet, illetve az ugyan e tárgyban kiadott 228/1998. (XII.30.) Korm. rendelet alapján - a minimálbérnél kevesebb munkabér után járulékot bevallani és fizetni nem is lehetett, a vállalkozóknak pedig csak akkor volt kötelező havi bevallást adniuk, ha a minimálbérnél magasabb összegű munkabért fizettek ki maguk után. Az 1998. februári havi jövedelem beszámítását illetően az alperes ellentmondásos nyilatkozatot tett, ebben az évben ugyanis még öt olyan hónap volt, amelyben nem volt bevallás, az a minimálbér alapján nem is volt kötelező, azt az öt hónapot az alperes mégis igazolta. Ugyanez érvényes az 1999-es évre is, amelyet az alperes - nem valamennyi hónapban teljesített bevallás ellenére - igazolt. A felperes az utóbbi állítása alátámasztásaként hivatkozott arra, hogy az „egyéni vállalkozó részére összesítő bevallás 1999. évre” okirat csatolásával a NAV

visszaigazolta részére, hogy az 1999. február hónap ügyviteli hiba miatt nem került lekönyvelésre.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdésében foglalt keretek között vizsgálta felül.

A Kr. 14. § (11) bekezdése szerint a havi átlagkereset meghatározása során a kereseti (jövedelmi) adatokat a nyugdíjbiztosítás nyilvántartása alapján kell számításba venni. A nyugdíjbiztosítási nyilvántartásban nem szereplő keresetre (jövedelemre) vonatkozó adatokat a foglalkoztatónak, illetve jogutódjának az egykorú munkaügyi, bérszámfejtési, könyvelési nyilvántartásai alapján kiállított írásbeli igazolásával, ennek hiányában más egykorú okirattal - így különösen a Tbj. 47. §-ának (3) bekezdése vagy 50. §-ának (6) bekezdése szerinti foglalkoztatói igazolással, a személyi jövedelemadó megállapításához a foglalkoztató által kiadott igazolással, a kereset (jövedelem) kifizetését, elszámolását igazoló bizonylattal, munkakönyvvel, személyijövedelemadó-bevallással - lehet igazolni.

A Tbj. 47. § (3) bekezdése a foglalkoztatót a jövedelemigazoláshoz csatoltan kiadandó következő igazolások kiadására kötelezi: a nyilvántartás adataival egyező igazolás a tárgyévben fennállt biztosítási idő "től-ig" tartamáról, a tárgyévre, illetve a tárgyévtől eltérő időre levont járulékok összegéről, a foglalkoztató által megfizetett egészségbiztosítási- és munkaerő-piaci járulék összegéről és azok alapjáról, valamint az egyes járulékokból érvényesített családi járulékkedvezményről. A Tbj. 50. § (6) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a foglalkoztató írásban tájékoztatja a biztosítottat a tárgyhavi jövedelem kifizetésével egyidejűleg a biztosított jövedelméből levont egészségbiztosítási- és munkaerő-piaci járulékról, nyugdíjjárulékról, valamint az egyes járulékokból érvényesített családi járulékkedvezményről, illetőleg a részére túlvonás miatt visszafizetett (átutalt) járulékokról, a társas vállalkozás a kiegészítő tevékenységet folytató társas vállalkozót az egészségügyi szolgáltatási járulékról.

A felperes az 1992. és 1993. évi jövedelem beszámítását a perben az osztószámok helytelen meghatározása miatt kifogásolta. A jogerős ítélet szerint az 1992. évre vonatkozó adat helyességét az alperes „A jogos béridőszakokra számolt bér” okirat csatolásával igazolta. Az ítéletből kitűnően a bíróság az alperes azon érvelésének

elfogadásával tartotta alaptalannak a felperes kifogását, amely szerint az adatlap - a figyelembe vett 316 nap osztószám mellett - azért rögzíti az 1992. március 1. és december 31. közötti időszak osztónapjainak számát is (266 nap), mert az 1992-ben hatályban volt, a társadalombiztosításról szóló 1975. évi II. törvény 120/A. §-a alapján fennálló külön adatszolgáltatási kötelezettség miatt ezen adat rögzítése is szükséges volt, ez azonban nem jelentette ez utóbbi osztószám alkalmazását. A bíróság ítéletében az osztószám alkalmazásáról részletes levezetést adott, amelynek helytelenségét a felperes - az indok megjelölése nélkül - csupán állította. Az 1993. novemberében kezdődő keresőképtelenség kezdő időpontjának téves meghatározására vonatkozó kifogást a bíróság - a jogerős ítéletből kitűnően - a Kr. 14. § (11) bekezdése alapján bírálta el, e rendelkezés alkalmazását azonban a felperes felülvizsgálati kérelmében nem tette vitássá.

A Kúria rámutat arra, hogy a társadalombiztosítási határozat felülvizsgálata iránti perben a bíróság a határozatok törvényességét a keresetben megjelölt jogszabályoknak való megfelelés szempontjából vizsgálja, a Kúria előtti eljárás tárgya pedig - a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértés körében - a jogerős ítélet törvényessége. A Kr. felperes által felhívott 14. § (11) bekezdése a kereseti adatok figyelembe vételét és igazolását, a Tbj. 47. § (3) bekezdése és 50. § (6) bekezdése pedig a biztosítási idő, valamint a levont, illetve megfizetett járulékok tárgyában kiadandó igazolásokat szabályozó rendelkezéseket tartalmaz, amely szabályok a felperes által felvetett, az osztószámok meghatározásával kapcsolatos problémákkal összefüggésbe nem hozhatók.

A felperes nem tette vitássá, hogy az 1998. február hónap szolgálati időbe való beszámítására a Tny. 95. § (8) bekezdés alapján került sor. A bíróság a NAV - alperesi megkeresésre adott - adatközlése és az alperes Nyilvántartási és Dokumentációs Főosztályának a nyugdíjjárulék alapot képező jövedelemre vonatkozó adatközlése egybevetésével helytállóan, a Kr. 14. § (11) bekezdése megszegése nélkül jutott arra a következtetésre, hogy az alperes által alapul vett adatok a felperes által csatolt, a NAV által 2015. március 9-én az összevontan és elkülönülten adózó jövedelmekről kiadott igazolással és az alperesnél fellelhető NYENYI-lapokon szereplő adatoktól eltérő adatokat tartalmazó, a társadalombiztosítási szervhez való benyújtást nem igazoló okiratokkal nem cáfolhatók. Ez utóbbi megállapítás irányadó az 1999. évi jövedelemadatokra is.

A felperes minimálbér figyelembe vételére vonatkozó érvelése a Kr. és a Tbj. felülvizsgálati kérelemben megjelölt rendelkezéseivel, valamint a kötelező legkisebb munkabér megállapítása tárgyában kiadott kormányrendeletekkel nem támasztható alá. A felülvizsgálati

eljárásban csatolt új bizonyítékok (a NAV által 2015. szeptember 23-án felvett jegyzőkönyv és Budapest Főváros Kormányhivatala Nyugdíjbiztosítási Főosztálya 2015. szeptember 29-én kelt adatközlése) a felülvizsgálati eljárásban érvényesülő bizonyításfelvételi tilalom miatt [Pp. 275. § (1) bekezdés] a jogerős ítélet törvényességének felülvizsgálata során nem vehetők figyelembe.

Mindezek alapján a Kúria - a Pp. 275. § (2) bekezdésében rögzített keretek között eljárva - megállapította, hogy a jogerős ítélet nem sérti a felperes által megjelölt jogszabályokat, ezért azt - a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával - hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati eljárási költségei megtérítését nem kérte, e tárgyban a Kúria - a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján - mellőzte a határozathozatalt.

A Kúria a pártfogó ügyvéd díjáról a 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-a, a felülvizsgálati eljárás illetékéről a Tny. 81. §-a alapján határozott.

Budapest, 2016. február 15.

Dr. Zanathy János sk. tanácselnök, Dr. Magyarfalvi Katalin sk.
előadó bíró, Dr. Farkas Katalin sk. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő